

Győri László

Két nagy óra

A bagoly szeme két nagy óra,
felhúzatlan áll.
A nagy szemekben a diófa
tört árnyéka jár.

A bagolyé időtlen óra.
Hol van az idő
belőle, mi a mutatója,
a perckergető?

Nem jár, és nem siet, nem késik,
időtlenül áll,
a messzi ősidóknél ősi
mértékekre jár.

Két ámuló szem: nincs múlása,
nincs jövője sem,
a táguló univerzumban
teng időtelen.

A terjedésben egyre bámul.
Milyen mereven
néz rám e megingathatatlan
két marcona szem!

Figyel, egyre kémlelődik, még
nem ütésre kész
az, ami benne van, a perc, a
gyilkos törvetés.

A matróna

Elfagyott megint a dió,
mint három éve. Ismét.
Pedig annyi jót ígért,
mint akkor. Milyen nagy csaló.

Csalni, csalódní mire jó?
Mint fülbevalók, a barkák
úgy lógtak le mind az agg ág
díszeiül. A fülbevaló

a matrónán fiatalít,
ezért aggatta őket
magára, ifjú nőnek
lássuk, aki még elvadít,

és mi el is hittük neki,
hogy most is még fiatal
vénséges gallyaival,
így akart nekünk tetszeni.

De aztán a hajnali fagy!
A fekete irigység
most leleplezte ismét.
Hiába, az vagy, aki vagy,

öreg asszonyág. Mít akarsz,
te koros, vén diófa,
te elaggott matróna,
lásd be, hogy ütött a kudarc,

meghült a véred, ne akarj
csecsemőt, örülj annak,
ha leveled kihajthat,
hogy levéllel áld meg a gally,

örülj, ha még árnyékot adsz,
valót valóra váltasz.
Ki vagy, mi vagy? A válasz:
a hatalmas, hogyha takarsz.

Kert

Szálldosnak, nyüzsögnek a rigók,
tépik, csipkedik a málnát.
A bokrok szinte maguktól kínálják,
szedd magad, és fald föl a bogyót.

Szedik is, zörren is egyre a bozót.
Nem sajnálom, ha ők nem sajnálják
nyáron a tolvajtól a málnát,
ősszel a mogyorót.

A szükségesnél a kert többet ont.
Bokrai közt egy kövér nő járkált,
joviólisan megrengett a hája.
Legyintett s ment, elhagyta az ábránd.
– Hadd vigyék, eggyel kevesebb a gond.

Megérett a kert, megérett a málna.
Nagy lelke, buborék, mintha égbe szállna,
s vinné bokrostul az egész kert rigót.